

kázání Růžďka 18.9.2022

Vzývat není zívát? (vstup 638)

introit: „*Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno! Uvádějte národům ve známost jeho skutky. Připomínejte, že jeho jméno je vyvýšené. Zpívejte Hospodinu, neboť vykonal důstojné činy, ať o tom zví celá země!*“ (Izajáš 12, 4-5)

píseň 756

modlitba

čtení: Žalm 116

píseň 243

text kázání: Skutky 2, 17-21

Milí přátelé, bratři a sestry,

nechci se dnes věnovat celému Petrovu letničnímu kázání. Chci dnes mluvit o tom, co to znamená **vzývat Hospodina**. A ta Petrova citace z proroka Joele mi přijde k tomu velice výstižná: „**Každý, kdo vzývá jméno Páně, bude zachráněn.**“

Když navážu na rozhovor s dětmi, je jistě veliký rozdíl mezi vzýváním a zíváním. Ta podobnost slov má ale něco do sebe. Vede mne to k otázce. Je mé nebo tvé křesťanství skutečné vzývání, anebo je to spíše zívání? Je tvé a mé křesťanství opravdu založené na prohlubujícím se vztahu k Bohu, anebo je to spíše nuda? Každý, kdo zívá, spíše usne a může zaspát něco velmi důležitého. Třeba den příchodu Páně. Kdežto, **každý, kdo vzývá jméno Páně, bude zachráněn!** V tom je obrovské zaslíbení a také ujištění. Uprostřed všeho těžkého. Zachráněn bude ten, kdo vzývá jméno Páně! Od čeho zachráněn?

Především od spravedlivých Božích soudů. Vždyť přece víme, že **Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu**. Tak o tom píše apoštol Pavel v listě Římanům (1,18). A prorok Joel o tom barvitými slovy mluví, když vyřizuje vzkaz Hospodinův: „**A učiním divy nahoře na nebi a znamení dole na zemi: krev a oheň a oblaka dýmu. Slunce se obrátí v temnotu a měsíc se změní v krev, než přijde den Páně, velký a slavný;**“ Těch znamení se děje stále více. Mnohé jsou způsobeny špatným zacházením s přírodou, některé přírodní katastrofy moc ale neovlivníme. Co je ovšem horší, když sám člověk se nechá použít jako loutka ke konání zla v jakékoliv podobě. Ten obraz **měsíc se změní v krev**, se klidně dá vztáhnout na každodenní prolévání nevinné krve. A i když slunce svítí každý den, duchovní temnota je velmi silná. Podvody, lži, nenávisti, korupce, nečistota, zlá slova, deprese, psychické poruchy, strach v jakékoliv podobě, to jsou přece nástroje temnoty. A mnohé srdce a mnohá mysl je zatemněná. Mnohým duším chybí Boží světlo, jiní se cítí zoufalí a ztraceni, než aby měli naději. Co s tím? Když člověku je smutno a temno na duši? Ta odpověď je zcela jasná: **Ale každý, kdo vzývá jméno Páně, bude zachráněn!**

Zachráněn pro věčný život, ale právě i od mnohé temnoty a soužení již v tomto životě. Mnozí bibličtí svědkové i žalmisté o tom vydávají podobná svědectví. V tom 116. žalmu jsme četli: **Ovinuly mě provazy smrti, přepadly mě úzkosti podsvětí; nacházím jen soužení a strasti. Vzývám však Hospodinovo jméno: Hospodine, prosím, zachraň mi život!** A tak se i stalo. Žalmista dále vyznává: **Hospodin je milostivý, spravedlivý, náš Bůh se slitovává. Hospodin je ochránce nezkušených: byl jsem vyčerpán, a dopřál mi zvítězit. Můžeš opět odpočinout, moje duše, neboť Hospodin se tě zastal.** Taková osobní zkušenost s Bohem je k nezaplacení a může ji zakusit každý, kdo v důvěře bude vzývat jméno Páně.

Nyní se tedy dostáváme k jádru věci. Vzývat Hospodina vede k tomu, že se mne Bůh zastane, že mi zachrání život, že mne vysvobodí od všeho, čeho se lekám. Je-li tedy výsledek vzývání Páně tak úžasný, pak bychom se měli ptát, co to znamená **vzývat Hospodina** a jak se to vlastně dělá? Co si pod vzýváním Hospodina představit? Představy mohou být různé. Malomocný syrský Náaman měl zvláštní představu, když přišel k proroku Elišovi prosit, aby ho uzdravil: „**Zajisté ke mně Eliša vyjde, postaví se a bude vzývat jméno Hospodina, svého Boha, bude mávat rukou směrem k posvátnému místu, a tak mě zbaví malomocenství.**“ Je vzývání o nějakém mávání? Mávání rukou, nebo zvedání rukou jsou sice doprovodná gesta, kterými můžeme vyjádřit, co cítíme a čemu, nebo komu věříme, nebo když třeba žehnáme. Ale pokud v tom nebude postoj srdce, pokud je to jen prázdné gesto, je to málo. Takže o mávání a gestech to asi úplně není. Pojďme se tedy podívat na starozákonní otce víry, jak oni vzývali Hospodina. Abraham, Izák, čteme u nich, že na místě, kde **vybudovali oltář, vzývali Hospodinovo jméno**. Je potřeba tedy k vzývání oltář, chrám nebo kostel? Když vybudujeme oltář, nebo kostel, bude tam přebývat Boží přítomnost? Bůh říká, že **nebude přebývat v chrámech udělaných lidskýma rukama**. Takže ani v tom oltáři a v chrámu vzývání Hospodina také nevězí. I když je to samozřejmě místo, kde se scházíme ve jméno Páně. Bůh ale říká, že chrámem je každé lidské srdce. A zase jsme u toho srdce. **Bůh chce přebývat ve chrámech našich srdcí. Na všeliké tělo chce vylít svého Ducha.**

Avšak je to na nás, jestli Mu své srdce otevřeme a pozveme Ho dál. A když jsme ještě mluvili o tom oltáři, kde ti otcové víry vzývali Hospodina, tak je potřeba si říci, že vzývání není ani to přinášení obětí. V tom starozákonním pojetí to jistě k tomu patřilo. Obětí si usmířit Hospodina. Přinést oběť za svůj hřích. Dnes ovšem víme, že Boží Syn, **Pán Ježíš Kristus přinesl oběť dokonalou, která usmířila člověka s Bohem jednou provždy**. Není třeba si tedy tímto způsobem naklonit Hospodina, neboť Hospodin se k nám lidem sklonil v Pánu Ježíši sám a dodnes je nám nakloněn.

Tak co to tedy ve skutečnosti znamená vzývat Hospodina? Synonymem slova vzývat je slovo **odvolat se**. Možná si vybavíte scénu, kdy Mistr Jan Hus se v Kostnici na církevním koncilu odvolává ke Kristu. Neboť Kristus je ten pravý advokát a obhájce, který se zastane. Zastal se žalmisty, zastal se Jana Husa, i když jinak, než si to představoval a **obhájí a zachrání každého, kdo se s vírou ke Kristu odvolává**. A tak to naše vzývání je vlastně určitou formou modlitby. Přichází-li do našeho života pochybnost, strach z nemoci, ze smrti, přichází-li úzkost a nejistota, že pro své hříchy nejsem spasen, že jsem zavržen, a zvláště když si uvědomuji, že pro své viny si zasloužím spravedlivý trest, totiž smrt, tehdy se já mohu odvolat ke Kristu, a připomenout Bohu, ale hlavně sobě samému, že v Kristu mi sám Bůh uděluje milost! **Odvolávám se k Tobě, Pane Kriste, a dovolávám se tvých zaslíbení. Že Ty sám mi uděluješ milost, že Tvá oběť mne natrvalo obmyla ze všech mých hříchů. Dovolávám se toho, že Ty sám říkáš, že není nic, co by mne mohlo z tvé ruky vytrhnout a odloučit od Boží lásky, která je v tobě, v Kristu Ježíši. Dovolávám se toho, že ty jsi řekl, že budeš se mnou po všechny dny až do skonání světa. Že mne budeš držet a provedeš vším zlým. Dovolávám se toho, že mne poneseš a budeš podpírat, když už nebudu moci dál. Dovolávám se toho, že jsi mi přes všechny těžkosti připravil východisko. Dovolávám se tvých zaslíbení, že v tobě jsem se stal Božím dítětem s dědičným právem, s podílem na věčném Božím království**. A tak bychom mohli pokračovat. Odvolávat se na všechna zaslíbení, které díky Ježíši Kristu máme a v Něm získáváme. Vzývat Hospodina, odvolávat se na Krista, dovolávat se a domáhat Božích zaslíbení. V jiných jazycích se objevuje podobný kořen slova vzývat. Invoke, convoke. Invokace, Konvokace. Ovšem v řečtině je to ještě zajímavější. **Termoparakaló**. Kaló znamená volat, para je znásobené volání a termo to mluví samo za sebe. Ohnivé, hřejivé, horlivé, vroucí volání. To vše může být vzývání Hospodina. Vroucí modlitba, vroucí chvála, vycházející ze srdce... Proč ne. V originálním řeckém Novém zákoně je ale ve všech textech použito ještě jiné slovo. A to slovo **epikalein**, což se skutečně dá přeložit nejen jako vzývat, ale také jako přivolat, dovolat se (práva), volat za svědka. Koho volat a přizvat za svědka? Právě Pána Ježíše Krista, ten řecký výraz má v sobě ještě význam slovo pojmenovat. Čili jmenovitě volat. Vzývání není tedy něco do prázdna, ale je to volání na Boha. Oslovování Ho jménem. Ve Starém zákoně znamená doslovný překlad **volat ve jménu Hospodina**. A první zmínka je hned u Adamova třetího syna. **Šétovi se narodil syn; dal mu jméno Enóš. Tehdy se začalo vzývat jméno Hospodinovo**. Tehdy se k Němu někteří začali modlit. Ke konkrétním Bohu, ve jménu Hospodinově. Líbí se mi ovšem ještě i výklad zapsaný v Biblickém slovníku: Původní význam obratu, **vzývati jméno Hospodinovo** je patrný zvláště tam, kde se mluví o tom, že se toto jméno vzývalo nad někým. Ten, nad nímž je jmenováno jméno Hospodinovo, stává se majetkem Božím, protože se mu Bůh takto zjevuje a dává se mu poznat. Současně se takový člověk staví pod Boží ochranu. Čili pro nás to znamená, že se máme modlit ve jménu Ježíše Krista a pod toto Boží jméno klást v ochranu nejen sebe, ale i ty, za které se přimlouváme. Je to tedy velice důležité. A jak vidíme, takto vzývat a pod Boží jméno klást další je i velmi mocné! Vzývání je mocný nástroj, mocná modlitba. Dále podle Izajáše 4,1 se ve vylidněném válkou dobitém Jeruzalémě chopí sedm žen jednoho muže s prosbou: **»Toliko at' tvé jméno je vysloveno nad námi«**, abychom měly manžela za majitele a tudíž ochránce. Pro starozákonní ženu znamenalo mít muže, Boží zastání a požehnání. Stejně jako tyto ženy my můžeme volat ke Kristu. On je ten, který má moc se nás zastat a přijmout všechny, kteří k Němu volají a dovolávají se Ho.

Závěrem bych, milí přátelé, chtěl už jen říci, anebo vyjádřit touhu, aby o našem sboru platilo, že se zde vzývá Hospodinovo jméno ve jménu Ježíše Krista. Aby naše modlitby byly vroucí, a to nejen za sebe, ale právě i za druhé. Aby byly vroucí, nikoliv plytké, strojené a jen tak na oko. K tomu nás probouzej, Pane Ježíši Kriste, vylévej na nás svého Ducha, proměňuj nás a uschopňuj. Amen.

Modlitba píseň 342

Slovo poslání: 1. list Petrův 2, 17-19a

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen píseň 777